

Op zee werd kapitein Rogers al snel geconfronteerd met de piraterij. Vanwege zijn hardhandig en meedogenloos optreden verwierf hij naam als de “Piratenbeul”. In twee jaar tijd deed hij zestien piratenschepen zinken en kaapte hij er acht meer. Hiervoor verwierf hij talloze onderscheidingen voor “moed” en “doorzetting”. Dat de maniakale gek daarbij meer mannen verloor dan de piraten, leek niemand te deren. Toch niet totdat het eens gruwelijk misliep. Tot Rogers oog in oog kwam te staan met Henry Avery...

Hoofdstuk 3

Felix Smallscale

Felix schrok op uit zijn eigen gedachten toen hij de metalen staafjes hoorde ratelen die aangaven dat iemand beneden zijn winkel was binnengestapt. *Je bent vroeg, Larry. Ben je zo ijverig op zoek naar lesmateriaal?*

Versuft stond Felix op van achter zijn klein studiebureautje. Een pijnlijke steek schoot door zijn rug. *Ik word oud, verdomme.*

Met een voorzichtige pas – overal lagen boeken en losse papieren verspreid over de grond – begaf Felix zich naar de trap die hem van het woongedeelte naar de kleine boekenwinkel bracht.

De jongen die Felix beneden aantrof, kende hij niet. Het was alleszins niet Larry, maar met zijn kledij en gebruinde huid gaf de nieuwkomer aan dat hij lid moest zijn van dat schip dat hier nu al meer dan een week in de haven lag. De jongen was druk doorheen de boekenrekken, die Felix jaren geleden zó dicht op elkaar had gepakt dat de knul er nauwelijks tussen paste, aan het speuren, maar draaide zich energiek om zodra Felix vanuit de trappenhal de muffe kamer binnentrad.

‘Goeienamiddag. Meester Felix, als ik het goed heb?’

Weer zo ééntje met zo’n doorzichtig gespeelde jovialiteit. Felix had flink de pest aan de opdringerige vriendelijkheid waarmee die kooplieden iedereen probeerden te benaderen.

‘Meneer Smallscale lijkt me meer gepast in deze context.’

‘Natuurlijk. Benjamin Bridgeman. Van de Oude Eik.’

Ja hoor, wijsneus. Ik ben niet achterlijk. Felix’ blik dwaalde af naar een voor hem onbekende kist die op het tafeltje stond dat hij gebruikte als kassa. De kist

zat vol met boeken. *Dus je hoopt hier wat muntjes bijeen te kunnen scharen voor wat afgedankt papier.*

Felix knikte naar de kist. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in je marchandise.’

Bridgeman haalde zijn schouders op. ‘Geen probleem, ik ben hier om te kopen. Is het in orde als ik eventjes rondkijk?’

Felix bromde. *Je trucjes zijn doorzichtig, jongen.* Toch gaf hij aan dat het in orde was.

Felix was nooit echt een verkoper geweest – op dit eiland was er toch nooit een markt voor – dus kreeg hij het al snel op zijn heupen toen de jongen ook daadwerkelijk kast voor kast afliep en boek voor boek bestudeerde. Af en toe pakte hij een boek uit het rek en opende hij het – onder het nauwlettend oog van Felix – voorzichtig om er vervolgens wat door te bladeren, voordat hij het boek terug op zijn plek zette.

Omdat Felix van ieder afzonderlijk boek wist waar het stond, kon hij vaak op het zicht raden wat de knul vasthad. *Hij kent verdomme zijn literatuur.* Na een tijdje gadeslagen kon Felix zien dat de jongen duidelijk brol van literair werk kon onderscheiden.

‘Dat is een originele druk, dus voorzichtig daarmee, jongen.’ De knul had Shakespeares ‘Pericles’ vast.

‘Werkelijk?’ Benjamin bleef even stil voordat hij zei: ‘Ik geloof niet dat ik deze ken. Hoeveel?’

Laten we eens kijken hoe geïnteresseerd je écht bent, jongen. ‘Vier shillings.’

Benjamin knikte vrijwel meteen en liep met het boek tot bij Felix aan het tafeltje, waarop hij het werk neerlegde. ‘Dat klinkt redelijk,’ antwoordde hij. ‘We hebben het er later nog wel over.’

Bridgeman ging zo nog een tijdje door. Regelmatig pakte hij een boek vast en bladerde hij er wat doorheen. Hij liet ‘Tempest’ en ‘Othello’ van Shakespeare aan zich voorbijgaan – “Niet m’n ding.” – en bestudeerde ‘Dr. Faustus’ en ‘Fables’ even voordat hij ze weer voorzichtig terugzette. Met een exemplaar van ‘Leviathan’ in zijn handen bleef hij wat langer stilstaan.

Deze knul kent écht z’n literatuur... Maar weet hij ook waarover ze gaan? Felix besloot de proef op de som te nemen: ‘Geïnteresseerd in het Verlicht Absolutisme?’

Bridgeman keek op. ‘Oh, niet echt. Hoewel zijn ideeën van het sociaal contract best intrigerend zijn, deel ik Hobbes’ mening niet dat een maatschappij enkel beschaafd kan zijn wanneer er een absolute vorst aan de macht is.’

Is dat zo jongen? Felix was nog niet meteen overtuigd. Dit kon gewoon een zinnetje zijn dat deze Bridgeman ooit eens ergens had gehoord en nu na-aapte. ‘En waarom niet, als ik vragen mag?’ *Dat zal hem wel uit zijn lood slaan.*

Bridgeman haalde zijn schouders op. ‘Als ons zelf-wezen dan toch vanuit een tabula rasa gevormd wordt – zoals Locke het zo mooi omschrijft – en als dat daadwerkelijk aanleiding geeft tot een universele wet van natuurlijke gelijkheid, op welke grond heerst de leviathan dan? Het absolutisme vertrekt in de praktijk eerder vanuit het fundamentele geloof dat de vorst als soevereine heerser is uitverkoren op religieuze gronden. Dat zijn macht is gebaseerd op zowel goddelijke als natuurlijke rechtvaardigheid. Dat levert toch wel op z’n minst een contradictie op.’

Bridgeman sloeg de pagina’s dicht en richtte zich nu volledig tot Felix. ‘Persoonlijk ben ik meer geneigd de gedachtegang van Locke te volgen dan die van Hobbes. Daarnaast ben ik ervan overtuigd dat een samenleving ook perfect beschaafd bestuurd kan worden door een gedecentraliseerde macht, met mensen op gelijke voet.’

Mensen op gelijke voet? Bedoel je soms democratie? Ha! Blijf maar dromen knul. Niettemin was Felix onder de indruk. De jongen had verstand van zaken. *Maar toch maakt hij een denkfout.*

‘Je weet toch dat Locke Hobbes’ mening deelt van het sociaal contract en het centraal gezag?’

De jongen haalde zijn schouders op. ‘Misschien. In dat geval ben ik het daar niet mee eens.’

Nu was Felix écht onder de indruk. *Een kritische geest zowaar! Iemand die voor zichzelf durft te denken!*

Bridgeman hield het boek in de lucht. ‘Hoeveel? Mijn versie is nogal versleten.’

‘Twee shillings.’

De knul legde het werk op het tafeltje bij ‘Pericles’. ‘We hebben het er later nog wel over.’

Hun dans ging nog een tijdje door. Bij Van Den Vondels ‘Lucifer’ grinnikte de jongen en vertelde hij dat hij die zelf ook in z’n kist had zitten, maar dan iets minder versleten. Daardoor ging de nieuwsgierige Felix overstag en begon hij in de kist voor hem te snuffelen. Hij werd verrast door een brede variëteit aan werken, en zowat alle boeken waren in een goede staat.

Newtons ‘Principia’. Felix had gehoord dat het werk steeds enthousiaster ontvangen werd in Europa. Daarnaast zag hij verschillende boeken over grammatica in het Engels, Spaans, Frans, Germaans en zelfs in het Arabisch.

Felix vond Caesars ‘*Commentarii de bello Gallico*’, en nog wat Latijnse werken waarin hij de stijl van Seneca dacht te herkennen. *Wat een verzameling!*

‘Heb je misschien ook iets over zeevaart?’ Bridgeman had ondertussen al een viertal nieuwe boeken op de stapel gegoooid en stond nu bij de tafel.

De zeevaart? Mja, dat is nu niet bepaald iets waar ik veel van heb liggen. Maar seg... had ik niet een paar boeken over schepen? Denk eens goed na, ouwe man.

Felix overliep in gedachten zijn catalogus en wees vervolgens naar een kast in de rechterhoek. ‘Daarginds zou iets moeten staan over scheepsbouw.’

Bridgeman haalde zijn neus op. ‘Ik ben perfect op de hoogte van hoe ons schip gebouwd is. Alleszins goed genoeg om te weten dat ik er geen boek over wil lezen.’

Fair enough. Felix dacht nog eens wat langer. *Kom op nu, bejaarde idioot! Je had toch nog wat meer? Oh ja!*

Felix wees naar een kast helemaal links. ‘Daarginds op de onderste plank zouden nog wat paperassen kunnen liggen. Wat werken van een Franse kapitein, geloof ik.

Bridgeman liep erheen en zette zich op zijn hurken. Na even zoeken pakte hij er een klein, versleten boekje uit.

Wat was dat nu ook alweer? Ergens vaag kon Felix zich herinneren hoe hij lang geleden het boek had meegenomen toen hij de bibliotheek van de voormalige gouverneur opruimde. *Moge hij ruste in vrede.*

‘Gevonden?’

De knul keek niet op van het werk toen hij antwoordde: ‘Ziet ernaar uit dat het een logboek is van een Franse kapitein.’

Juist! Kapitein Bellose! Nu herinnerde Felix het zich weer! ‘Dat is het logboek van kapitein Hugo Bellose. Ik heb me laten vertellen dat die nogal beroemd is geworden.’

‘Aye,’ zei de jongen na een tijdje te hebben gezweven, ‘Hysterische Hugo. Zou zichzelf samen met zijn schip in brand gestoken hebben. En afgaande op dit geschrift was hij inderdaad gestoord.’

Ergens in de krochten van zijn herinneringen kon Felix zich terug voorstellen hoe hij ooit door het boek had gebladerd. Het was een hoop gekrabbel geweest waarvan hij initieel niet had kunnen besluiten of hij het had moeten bijhouden of weggooiden.

‘Wel,’ antwoordde Felix voorzichtig, ‘over die brand, daar weet ik niets over. Mij werd verteld dat kapitein Bellose krankzinnig werd op zijn zoektocht naar het Boek van Bladeren.’

Bridgeman keek op. ‘Het Boek van Bladeren? Dat is een verhaal dat ik al een tijdje niet meer gehoord heb... Wat weet je over de legende van het boek van oneindige kennis?’

Eigenlijk niet zo bijster veel... Dat ging Felix natuurlijk niet toegeven, dus zei hij: ‘Wat valt er over te weten? Het Boek van Bladeren is een bron van oneindige kennis. Telkens wanneer je ernaar kijkt, toont het je hetgeen waarnaar je het meest op zoek bent.’

‘En denk je dat Bellose dat boek gevonden heeft?’

‘Natuurlijk niet! Het boek is slechts een legende!’ *En daarbij: zegt de legende ook niet dat je het boek niet kan vinden, maar dat het boek jónú vindt?*

De mond van de jongen krulde zich tot een vage glimlach: ‘Elke legende is waar,’ mompelde hij geheimzinnig. ‘Of toch deels.’

Wat moet dat nu weer betekenen?

Bridgeman moest de vertwijfeling van de oude boekenverkoper opgemerkt hebben, want de glimlach verdween van zijn gezicht. Na een diepe zucht zei de jongen: ‘Excuses voor m’n binnenpretje, maar je hebt natuurlijk gelijk. Het Boek van Bladeren bestaat niet. Al zijn er mensen die daar anders over denken. Ik heb in Napels eens met een man gesproken die beweerde dat Bellose het Boek van Bladeren daarginds had gevonden. Dat de oneindige kennis hem waanzinnig had gemaakt, waarna hij het Boek heeft verbrand.’

‘Hmm.’ Felix wist niet goed wat hij moest antwoorden. *Er zijn altijd wel idioten die zulke nonsens geloven. Sommigen zullen zelfs beweren dat ze erbij waren.*

‘Hoeveel?’

De vraag verraste Felix. Hij had even nodig voordat hij besepte dat de jongen doelde op het boekje dat hij nog steeds vasthield. ‘Geïnteresseerd in dat onsamenhangend gekrabbel?’

Bridgeman haalde zijn schouders op. ‘De eerste pagina’s lijken coherent. Je kan altijd iets bijleren van de wateren die een kapitein heeft beschreven. En anders is het een leuk hebbedingetje.’

Felix keek naar de stapel die al reeds naast hem lag. ‘Dan hebben we het er later nog wel over.’

De jongen had nog een tijdje verder gekeken. Hij had gevraagd of Felix een werk had over mystieke zwaarden “zoals Excalibur of Caliburn”, maar daarop had Felix een negatief antwoord gegeven. Benjamins daaropvolgende vraag naar verhalen over mythes en legenden had wel nog een paar resultaten opgeleverd, al leken die de knul een pak minder te interesseren dan het logboek van Hysterische Hugo.

Uiteindelijk hield de jongen op met rondkijken en liep hij terug tot aan het tafeltje, waar Felix net een laatste blik wierp op het stapeltje boeken dat zich daar ondertussen had gevormd.

Bon, nu dan het leuke gedeelte. Bridgeman mocht dan wel hebben laten zien dat hij een belezen man was, hij bleef toch een lid van dat zootje koopmannen. En Felix was niet van plan om zich in het zak te laten zetten.

‘Zo,’ begon Felix, ‘dan is het hoog tijd om nog eens terug te komen op deze negen werken.’

De knul knikte: ‘Noem je prijs, meneer Smallscale.’

Dus hij opent met een gambit. Felix kon zich niet voorstellen dat Bridgeman niet geïnteresseerd zou zijn in zijn eigen verkoop. Waarschijnlijk zou de koopman beide transacties willen combineren, en irritant genoeg had de jongen ook daadwerkelijk voldoende materiaal bij hem wat Felix goed zou kunnen gebruiken.

Felix besloot om in de gambit te lopen: ‘Hangt ervan af wat je voor sommigen van deze vraagt.’

Het sprak in Bridgemans voordeel dat die niet deed alsof zijn neus bloedde. Met een kleine glimlach vroeg hij: ‘Wat zou je interesseren?’

Instinctief besloot Felix om open kaart te spelen. ‘De grammatica. De Latijnse teksten. Wat van je proza. Eventueel ook dat werk van Newton.’ *Al bij al zowat de helft van je kist.*

Bridgeman trommelde wat nadenkend op de tafel. ‘Hier is een voorstel: Ik krijg die negen boeken van je, en jij krijgt de gehele inhoud in de kist van me. En ik geef je vier shillings vanwege Shakespeares originele druk.’

Alle alarmbellen gingen af in het hoofd van de boekenverkoper. *Wat mis ik hier?* Zelfs zonder een blik te werpen op de rest van de kist wist Felix dat deze deal beduidend in zijn voordeel was.

Felix keek de jongen voor hem indringend aan. ‘Je weet waarschijnlijk wel wat ze zeggen over Trojaanse paarden. Een deal die te mooi is om waar te zijn, is meestal ook niet waar.’ Moest de knul daar al aanstoot aan nemen, dan liet hij dat niet merken. Felix drukte door. ‘Wat maakt dit een goeie deal voor jou?’

Bridgeman liet een flauwe glimlach zien. Meneer Smallscale, je hebt natuurlijk gelijk. Mijn boeken zijn waarschijnlijk meer waard dan wat ik er voor vraag, maar je moet begrijpen dat ik slechts een eenvoudig zeeman ben. Ik heb geen kasten en kasten ruimte om al mijn boeken op te bergen.’ Hij klopte zachtjes op het bovenste boek in de kist. ‘Deze jongens staan normaliter in de kasten van onze kapitein. Die is zo vriendelijk om ons wat plaats te lenen opdat ze niet beschadigd raken, want als deze spullen twee dagen in de bunker moeten liggen, dan vergelen ze zodanig dat het lijkt alsof die boeken al twee eeuwen in een verlaten klooster staan, neem dat maar van me aan!’

De knul grinnikte even voordat hij verderging. ‘Nu heb ik van de kapitein de... suggestie gekregen om mijn aandeel boeken op het schap wat te verlagen.’ Hij sloeg nog eens op het boek, nu wat harder. ‘Wat betekent dat ik afscheid moet nemen van deze jongens. En aangezien er geen andere boekenwinkel in het dorp lijkt te zijn – en laten we wel eerlijk wezen: er zijn hier ook niet veel leesfanaten – vrees ik dat ik niet veel opties overhoud. Ofwel schenk ik deze boeken aan jou, ofwel verbrand ik ze.’

Bridgemans glimlach werd wat breder. Nu ja, niet echt natuurlijk. Maar ik moet m'n boeken hoe dan ook hier op het eiland achterlaten, en ik vermoed dat jij er met jouw lessen het meest baat aan kan hebben.'

Felix twijfelde. *Het klinkt redelijk.* Toch had de leraar en boekenverkoper het gevoel dat er meer achter zat. Dat er nóg een reden was waarom deze Benjamin Brideman zo vrijgevig was. Niettemin kon Felix er niet omheen dat dit voor hem een goeie deal was. *Alleen al de grammatica is de prijs waard.* Zijn Spaanse en Franse lessen zouden een pak kwaliteitsvoller worden met zulke geschriften.

Ach, het hele dorp maakt deals met hen, waarom jij dan niet, ouwe zeurpiet? Felix ging overstag en stak zijn knokkelige hand uit. 'Ik geloof dat we dan een deal hebben.'

Brideman schudde Felix' hand stevig en viste met zijn andere hand wat muntjes uit zijn zakken. Vervolgens legde hij vier shillings – drie shillings en twaalf pence – op de tafel.

'De kist neem ik wel terug mee.'

'Ga je gang.'

Samen laadden ze de kist uit en staken ze er vervolgens de negen andere boeken in. Eenmaal dat gebeurd was, nam de jongen afscheid.

'Het was me een genoegen, meneer Smallscale.'

'Insgelijks, meneer Brideman.' *Insgelijks.*

Elise Rogers

Elise verscheen omstreeks het tiende uur op de afgesproken trainingsplek, en voor het eerst trof ze Ben daar niet aan. In plaats daarvan werd Elise opgewacht door een lange, magere man die ze vaag herkende als één van de zeelui. Hij stelde zich voor als Han, en vertelde haar vervolgens dat Ben die ochtend elders voor zaken moest zijn.

‘Daarom hij mij sturen voor trainen van jou.’

Han had een Aziatische afkomst, wat goed te merken was aan zijn gebrekkig Engels. Dat nam niet weg dat Han overweg kon met een zwaard. Of beter gezegd: met twee zwaarden.

‘Vandaag trainen met twee zwaarden. Ik leer de basis aan jou. Vandaag enkel verdediging. Eerst twee tegen één zwaard. Als tegenstander heeft één zwaard, jij verdedigt met beide zwaarden. Bovenhandse slag verdedigt met gekruisten zwaarden. Zo! Kijk goed naar voeten! Beste voet naar achter. Zijwaartse slag verdedigt met parallelle zwaarden. Zo! Voet naar achter zodat wegdraaien van zwaard. Onderwaartse slag verdedigt opnieuw met gekruisten zwaarden. Zo! Beste voet naar voren! Heel belangrijk, voeten!’

Ze trainden een tijdje, waarbij Elise met haar twee zwaarden Hans ene zwaard opving, telkens in de aangeleerde pose en in functie van zijn slag. Han leek relatief tevreden.

‘Nu, als tegenstander heeft twee zwaarden, jij verdedigt één zwaard met eerste zwaard en ander zwaard met tweede zwaard. Nooit kruisen! Gevaarlijk! En dom. Zoals Chinezen. Voeten heel belangrijk! Altijd draai weg van vrije zwaard. Zo! Ik verdedig zwaard rechts, ik draai weg van zwaard links.’

Deze keer werd de training een pak moeilijker. Het was volledig contra-intuïtief om naar een zwaard toe te draaien dat je net had geblokkeerd. Daarnaast reageerde Elise belabberd traag met haar linkerhand, waarin ze nog nooit een zwaard had vastgehouden. Al na enkele minuten voelde ze haar pols verkrampen,

waardoor ze te laat was om Hans zijwaartse slag af te weren. In een reflex weerde ze af met rechts, en meteen werd haar fout afgestraft door een harde tik van Hans linkerzwaard in haar zij.

‘Nooit kruisen. Dom. Enkel Chinezen kruisen.’

Daarna hield Elise het nog maar een korte tijd vol. Haar linkerarm wilde gewoon niet meewerken. Han leek dit al snel in de mot te hebben en stopte de oefening.

‘Jij meer oefenen met zwaard links. Jij mag goed zijn met zwaard rechts, als jij niet kan vechten met zwaard links, jij verliest van vijand met twee zwaarden!’

Ik heb werkelijk nog nooit gehoord van een tegenstander met twee zwaarden.

Elise hield haar commentaar maar voor zichzelf.

Han ging verder: ‘Laatste oefening. Tegenstander heeft twee zwaarden, jij verdedigt met één zwaard. Voeten héél erg belangrijk. Altijd dansen naar geblokte zwaard. Voortdurend bewegen. Niet bewegen is verliezen.’

Elise slikte bij het vooruitzicht van de oefening. *Dit gaat pijnlijk worden.*

Meteen bij haar eerste poging werd ze geraakt door Hans vrije zwaard.

‘Sneller bewegen. Meer voeten. Heel belangrijk.’

Met tegenzin zette Elise de oefening verder.

Er begon een soort dagelijkse sleur te kruipen in de daaropvolgende dagen. Iedere ochtend rapporteerde kapitein Nevergreen dat de koopmannen druk in de weer waren, dat ze nog niet voor problemen gezorgd hadden, maar dat hij er toch niet gerust op was. Daarna vertrok Elise naar haar trainingen met Ben, of toch op dagen waarop ze niet naar haar echte lessen moest, of naar het dorp afzakte voor haar taken bij Tods en haar lessen bij Molly.

De dag na Hans training wachtte Ben haar vrolijk op, en vertelde hij Elise dat Han hem op het hart had gedrukt “om dame haar zwaard links te oefenen,” en dat was dan ook wat ze die dag deden. Ook de dagen nadien bleven de trainingen apart. Schermen op één been. Vechten met een lange stok in plaats van een zwaard. Eén les was gewijd aan messen, waarbij ze worstelden met en zonder mes, en waarin Ben haar toonde hoe Elise een mes veilig in haar laars kon verstoppen. Daarnaast bracht Ben haar ook de basisbeginselen bij van het messenwerpen, al werd het vrij snel duidelijk dat dat ook niet zijn specialiteit was.

Er waren slechts twee dagen waarop ze niet trinden. De eerste keer was haar wekelijkse dag bij Tods en Molly, want daar kon Elise met geen mogelijkheid onderuit, en de daaropvolgende dag had ze lessen in de voormiddag en het verjaardagsfeest van Elayne en Thomas in de namiddag. Zoals de traditie het betaamde was er een formeel feestje ten Huize Bellfast, waarna de Troep naar Jamestown afzakte voor een verderzetting van het feest in de Korte Nacht. Niet geheel tot hun verrassing liepen ze in de herberg opnieuw enkele lieden van de Oude Eik tegen het lijf, die de verjaardag van de tweeling als gelegenheid aangrepen om ook zelf een feestje te bouwen. Onder de koopmannen spotte Elise Han, en die raakte al snel goed beschonken. Gezegdes zoals “Weg met China!” en “Oorlog aan keizer Kangxi!” werden meer dan eens herhaald, en na een tijdje kwam hij aan Elise hangen om haar te complimenteren met haar zwaardvormen.

‘Talent! Zij hebben talent! Geef haar zwaarden, en zij kan dansen met Tom Dijkstra!’

Enkele crewleden zagen het gebeuren en trokken nogal hardhandig hun comrade weg van Elise. Na een korte discussie leek de oudste van het groepje te hebben besloten dat het welletjes was geweest, en Han werd teruggebracht naar het schip.

‘Mes excuses voor m’n kameraad’, kwam een gespierde zeebonk zich bij Elise verontschuldigen zodra de deur achter een joelende Han dichtviel. ‘Aziaten zijn van nature nogal lichtgewichten.’ De man stak zijn hand uit. ‘Beau Lavigne. U moet Elise Rogers zijn.’

Elise schudde Beaus hand. ‘Wie is Tom Dijkstra?’ vroeg ze nogal verlegen.’

‘Ha! Mon Dieu!’ Beau wuifde Elises vraag weg. ‘Een monster uit kinderverhaaltjes. Lig daar maar niet wakker van.’

Dat deed Elise ook niet. Toch niet letterlijk. Daarvoor was ze die nacht te moe, en dat kwam niet alleen vanwege de alcohol. Eigenlijk merkte Elise dat ze avond na avond uitgeput in haar bed kroop, al kon ze daar niet verbaasd om zijn, want te midden van alle veranderingen in haar dagelijks leven, was er ook nog veel hetzelfde gebleven. Zo schermde ze nog steeds met kapitein Nevergreen. Op die dagen trainde Elise dan tweemaal – eerst met Ben en daarna met Brown – waardoor ze ’s avonds écht doodop was. Thomas verbaasde zich al snel om Elises plotse progressie. Kapitein Nevergreen daarentegen hield zich stil. Enkel zijn afkeurende frons verraadde dat het hele gebeuren hem niet beviel, maar áls hij al

had uitgevogeld dat Elise lessen kreeg achter zijn rug, dan leek Brown dat voor zichzelf te houden.

De rest van Elises dagen waren redelijk onveranderd. Dineren met Louisa en paps – als die daar tijd voor vond – of in Jamestown met de Troep. Taallessen met meester Felix en haar lessen geschiedenis en religie met meester Richard. Paardrijden onder het toeziend oog van meester Chris en lessen in etiquette, sociale gesprekken, en borduren door meesteres Ommie. Sporadisch kreeg Elise ook nog lessen politiek, dans en viool, al verwaarloosde ze hier haar huiswerk ten gunste van Bens zwaardoefeningen.

Terwijl de dagen zich voortsleepten, merkte Elise dat er een nieuwe dynamiek begon te heersen in Jamestown. Opeens klonk er ‘s avonds muziek doorheen de straten, en ditmaal was het niet de crew van de Oude Eik. Elise trof drie oudere mannen – Elise meende dat één van hen George heette en een ander voor Huis Belfast werkte – met hun trommel en trompetten rond een vuurtje op een zijplein, waar ze gezwind enkele degelijke melodieën speelden.

Ook van uit de smidse klonk er plots iedere dag gezang, al kon de kwaliteit van de zang die van het smeedwerk niet benaderen. In de tavernes zat wel driemaal meer volk dan weleer, en vaak werd er tot in de late uurtjes doorgedronken en gezongen.

Daarenboven passeerde Elise opvallend veel huisjes waar er druk met hamers en zagen aan de gevels werd gewerkt. “ ’t Werd tijd dat-ie es werd opgeknapt,” was steevast het antwoord dat ze kreeg te horen wanneer Elise vroeg naar de reden van de renovatiewerken. En dat terwijl diezelfde huisjes al meer dan twintig jaar stonden weg te kwijnen!

Het leek wel alsof iedereen in Jamestown opnieuw was wakker geschud door de kooplieden van overzee. Alsof de bewoners van Sint-Helena doorheen de laatste twintig jaar langzaam waren ingedommeld en nu weer opstonden uit een winterslaap. Er werd niet harder of beter gewerkt, maar alles gebeurde met een hernieuwde portie positieve energie.

Ondertussen zaten de zeelui – die een week geleden overal nog wantrouwig werden aangekeken – nu overal vrolijk te drinken tussen de lokale bewoners. Er werden verhalen uitgewisseld, er werd gedronken, en er werd gelachen. Kortom: Jamestown herleefde, en dat gevoel werd enkel maar versterkt door de nadering van James-dag.

Officieel was James-dag de lokale feestdag waarop de geboorte werd gevierd van de man aan wie Jamestown haar naam te danken had. Op het moment dat de feestdag werd opgericht, was hij nog slechts James, hertog van York geweest. Na zijn falend beleid als koning James II en de daaropvolgende Glorieuze Revolutie was de betekenis van het feest langzamerhand veranderd, en tegenwoordig stond James-dag volledig in het teken van de stichting van Jamestown. Daardoor was James-dag nu al jaar en dag het evenement waarop het hele eiland feest vierde. Zelfs de slaven werden die dag beloond met een dag rust en een bescheiden feestmaal. In het dorp sponsorde de Kroon – paps dus – talloze banketten, terwijl de adel – zoals de traditie het voorschreef – zich verzamelde ten Huize Rogers.

Ook dit jaar verliep James-dag niet anders. *Op één detail na dan.* Elise stond op haar balkon en keek naar de zonsondergang. Beneden begonnen de eerste gasten zich te verzamelen in de achtertuin. Een beetje verderop was er een podium opgesteld, waarop enkele leden van de Oude Eik wat rustige melodietjes stonden te spelen. Ditmaal geen frivole dansjes en joelende kreten. Of nu toch nog niet. *Hoogstwaarschijnlijk gaat dat later vanavond nog gebeuren.*

Elise had de dag gespendeerd in het dorp, waar het feest al uren geleden begonnen was. Het was een broeiend hete dag geweest, en ze had gezweet als een paard terwijl ze zich tussen groepen opeengepakte mensen had moeten wringen. Een flink gedeelte van de zeelieden was ook daar aanwezig geweest, en vaak hadden ze de zang, muziek of dans geleid.

Hoewel het een gezellige bedoening was geweest, was Elise blij geweest toen de Troep was teruggekeerd naar hun huizen op de heuvel, al was het maar omdat het tegen dan eindelijk wat was beginnen af te koelen.

Eenmaal thuis had Zuri Elise in bad gestoken. Daarna was er een heel arsenaal aan voorbereidende werkjes gevolgd voordat Elise pas een hels uur later in haar kleed was gehesen.

Een kleed met een verschrikkelijk design. Volgens Ommie stelde het de laatste mode in Londen voor. *In dat geval hebben die Londenaren absoluut geen smaak!*

‘Je draagt blauw!’ Elises gedachten vervlogen. Ze draaide zich om en zag hoe Mary haar kamer kwam doorgeschreden. Het struise lichaam van haar vriendin zat volledig ingepakt in repen rode zijde.

‘Blauw was zo verleden jaar! Ik zei je toch dat je voor rood moest gaan! Of groen!’

Elise trok een lang gezicht toen haar hartsvriendin naast haar kwam staan. ‘Zeg dat maar tegen Zuri.’ *Of erger nog, tegen Ommie.*

‘In ieder geval,’ ratelde Mary-Anne verder, ‘ik heb gehoord dat Jenny wit zal dragen met purperen motieven. Ik moet zeggen dat ik benieuwd ben hoe dat gaat uitpakken met haar zwarte lokken. Een grote mismatch als je het mij vraagt! Oh, en Terry had haar kleed gescheurd. Mama was in alle staten, en Teresa heeft last minute moeten switchen naar die zalmroze jurk, je weet wel, die van op Jenny’s verjaardag. Ik vind het schandalig dat ze tweemaal zal verschijnen in dezelfde jurk, maar er was nu eenmaal niets aan te doen! En Betty draagt een grijs kleed met zilveren accenten, echt gewaagd, maar het past haar wel. En ik moet zeggen: die mantel die je zus draagt staat haar wondermooi!’

Elise luisterde maar half. Mode was één van de weinige passies die ze niet deelde met haar hartsvriendin. Elise raakte al helemaal afgeleid zodra ze een onverwachte gast opmerkte. In een groepje met haar vader en kapitein Nevergreen stond Ben te converseren met heer Read. De kwartiermeester had zich netjes gekleed voor de gelegenheid, al viel hij met zijn zondagse hemd en zijn geklede broek redelijk uit de toon tussen de chique kostuums van paps en heer Read enerzijds, en het militaire uniform van Brown anderzijds.

‘Wel, wie we daar niet hebben!’ Mary – die snuggere meid – had Elises blik gevolgd en had meteen gezien naar wie ze aan het kijken was. ‘Als dat niet je favoriete meester is!’

Ach, schei toch uit.

Elise wierp Mary een kwade blik toe. ‘Ik had je dat nooit mogen zeggen.’

Mary wuifde haar geklaag weg. ‘Ach, lief! Wat naïef van je dat je denkt dat ik het enkel weet omdat je het me gezegd hebt! Het was overduidelijk dat je iets voor me achterhiel. Ik zou het sowieso wel hebben achterhaald, als ik de moeite had genomen om dat zaakje van je te onderzoeken!’

Toe nou meid. ‘Jij, mijn liefste,’ counterde Elise, ‘bent nog niet half zo slim als je denkt te zijn.’

‘Poeh, dat maakt me nog steeds dubbel zo slim dan dat jij ooit zal worden.’

‘Bitch.’

‘Teef.’

‘Strontstapper.’

‘Oh, kom op, dat was één keer!’

Beide meiden glimlachten. Het was een routine-ruzie die ze voerden. Alleen hielp het deze keer niet om Mary van haar onderwerp af te brengen.

‘Maar dus,’ ging Mary speels verder, ‘ga je vanavond dansen met je favoriete zeeman? In dat geval win ik een weddenschap van Jenny, weet je wel.’

Elise kreunde inwendig. *Ik had de Troep niets mogen zeggen over Ben.* ‘Soms ben je gewoonweg onuitstaanbaar.’

Het was de avond geweest dat ze Han waren tegengekomen in de Korte Nacht, na het verjaardagsfeestje van de Bellfasts. Elise was gedwongen geweest om de Troep te vertellen dat ze zwaardlessen volgde toen Han in zijn beschonken toestand was komen vragen “hoe zwaard links vorderde”. Mary had haar de wind van voren gegeven omdat Elise nog steeds met Ben verder trainde, waarna ze Elise nog eens volledig had uitgehoord op een manier zoals enkel Mary-Anne Lowtide dat kon. Ook de rest van de Troep had Elise bestookt met vragen, en op één of ander moment moest ze eruit hebben geflapt “dat Ben een leukere leerkracht was dan al hun andere meesters”.

‘Een ster moet vermoeiend zijn, darling,’ antwoordde Mary, ‘anders spreekt er niemand over je. Kom! Genoeg tijd verloren! Het is hoog tijd dat je mee naar beneden komt! Straks starten die lieden hun feestje zonder ons!’

Beneden was het feest omgeschakeld van ‘fase nul’ naar ‘fase één’, zoals Ommie zou zeggen. De meeste gasten waren aangekomen en stonden in kleine groepjes met elkaar te keuvelen, terwijl er op de achtergrond enkele rustige melodieën klonken. Elise liep de tuin in.

Daar gaan we dan.

Zoals de traditie het voorschreef, moest Elise zich eerst presenteren bij paps. *Waar verdomme Ben nog altijd bij staat.* Mary sprak haar een paar bemoedigende woordjes toe voordat ze met een kreetje van enthousiasme richting Elisabeth liep. Onwillekeurig moest Elise hierom glimlachen. *Vermoeiende meid.*

‘Maar kijk nu toch! Daar is ze dan!’

Paps keek haar stralend aan terwijl Elise de laatste meters overbrugde. ‘Mijn liefste, je ziet er prachtig uit!’

Na een verplichte scene van begroetingskussen, richtte Elise zich tot de rest van het groepje.

‘U ziet er werkelijk fantastisch uit,’ zei heer Read. Kapitein Nevergreen viel hem bij met een instemmend gemompel.

Oh help. ‘Dank, Heer Read, voor de mooie woorden.’ Niet echt het beste antwoord dat ze had kunnen geven, maar Bens blik leidde haar af.

‘Ongetwijfeld ken je de kwartiermeester nog wel, Benjamin Bridgeman, nietwaar liefste?’

Benjamin? Dat was nieuw. Stilzwijgend prees Elise paps voor diens naïviteit, en het feit dat hij na twee weken nog altijd niet had gemerkt dat ze ‘Benjamin’ quasi dagelijks ontmoette.

‘Yes, vader, dat ben ik nog niet vergeten. U ziet er goed uit, Kwartiermeester.’

Waarom heb je me nooit gezegd dat je Benjamin heet? Elise wist niet goed waarom, maar om één of andere reden stoorde dat haar.

Ben – Benjamin – leek zich echter van geen kwaad bewust. ‘Dat is vriendelijk van u om te zeggen, Vrouwe, maar mijn aanwezigheid hier verbleekt ten opzichte van die van u.’

Oh, dus nu gaan we plots slijmen?

Benjamin ging verder: ‘Mag ik zeggen dat u een prachtig kleed draagt vanavond? Een weergaloze keuze.’

Idioot. Elise vermoedde dat Ben wel wist hoe weinig waarde ze hechtte aan dergelijke kledij.

‘Inderdaad, inderdaad! En helemaal volgens de laatste mode in Londen! Nietwaar, mijn liefste?’ Paps leek te glunderen van trots.

Misschien moet jij deze jurk de volgende keer eens dragen!

Eén van de wachters was discreet genaderd tot bij kapitein Nevergreen en fluisterde die nu iets in het oor. Daarop zei die: ‘Als jullie me willen excuseren, de plicht roept.’

‘Geen problemen met m’n mannen, hoop ik?’

Ben vroeg het luchtig, maar de kapitein keek hem strak en emotioneel aan. ‘Nee, kwartiermeester.’

Elise zag in Browns blik de woorden die hij daarna inslikte. *Nog niet.*

Nu ze met z’n vieren overbleven, zei heer Read: ‘Juffrouw Rogers, de kwartiermeester en ik waren zonet de fundamenteën van het juridisch recht aan

het bespreken en hoe dat Verlichte denken – dat zo gehypet wordt vandaag de dag – het huidige systeem bekritiseert.’

Eh?

‘Meneer Bridgeman hier...’

Wie? Oh ja.

‘... is van mening dat onze huidige maatschappij te sterk afhankelijk is geworden van ingemetselde precedentes die hun oorsprong vinden in het verre begin van het feodalisme en dat ons rechtssysteem daardoor niet langer relevant is voor onze huidige humanistische maatschappij.’

Wacht, wat?

‘Een mening,’ zo ging de rechter onverstoord verder, ‘die ik absoluut niet deel, aangezien de grondbeginselen van het recht rechtstreeks voortkomen uit de twaalf tafelenwet vanuit de Klassieke periode, die nu door het Humanisme en het Verlichte denken zo hopeloos probeert nagebootst te worden.’

Ik ben er redelijk zeker van dat dat geen correcte zin was.

‘Ik ben nieuwsgierig naar uw mening, Juffrouw Rogers, in deze kwestie,’ besloot heer Read zijn luchtig relaas, ‘als lid van de jongere vrouwelijke generatie, begrijpt u?’

Nee.

Elises blik schoot naar Ben. Die hield zijn gezicht neutraal, dus bij hem ging ze geen hulp vinden. *En bij paps al helemaal niet.*

‘Eum, ik ben niet zeker of ik voldoende kennis van het onderwerp heb om daarover een relevante mening uit te drukken.’

Heer Read leek teleurgesteld, maar Elise verwachtte dat hij haar excuus zou aanvaarden en zou overschakelen naar een ander onderwerp. Helaas was dat buiten Ben gerekend.

‘Onzin, Juffrouw Rogers!’ De twee overige heren leken hierdoor op te schrikken. ‘U bent een opgeleide dame, en u leeft binnenin een goed functionerende samenleving. U moet u niet laten afschrikken om uw mening te spreken doordat er anderen zijn met meer expertise! Iedereen heeft een mening, en elke mening is het waard om gehoord te worden!’

Jij irritant ventje.

Heer Read mompelde instemmend, terwijl paps wat vertwijfeld mompelde “dat het een interessante gedachte was”.

Fijn, jij je zin. ‘Wel, ik denk dat ons rechtssysteem goed werkt zoals het nu is, dus waarom zouden we het veranderen?’

Weer mompelde haar vader instemmend, maar heer Read zei: ‘Omdat het rechtssysteem de veranderingen in de maatschappij voor moet zijn. Als de wereld zo snel blijft veranderen zoals die heeft gedaan in de laatste tweehonderd jaar, en als het rechtssysteem niet mee verandert, dan zullen er momenten voorkomen waarop het recht geen antwoord heeft op nieuwe precedënten. Dat kan de gehele sociale controle doen ontsporen waarop onze samenleving is gebouwd.’

Fuck. Elise had andermaal gehoopt dat ze voldoende had gezegd.

Ben nam het gesprek weer over: ‘Wat maakt dat het systeem dan nu zo goed werkt, Vrouwe?’

Ach, schei toch uit!

Elise moest eens diep inademen om ervoor te zorgen dat ze galant bleef. ‘Mensen leven het systeem na. Ze vinden het rechtvaardig.’

‘Aha!’ Heer Read leek iets bijzonders gehoord te hebben. ‘Dus het recht moet zich aanpassen aan wat mensen rechtvaardig vinden?’

‘Ik geloof van wel.’

‘En wie bepaalt wat rechtvaardig is?’

‘Ik weet het niet... de mensen?’ ‘

Ahzo?’ Blijkbaar verwachtte heer Read dat Elise daarop verder bouwde.

Ach, fuck it. ‘Jawel, de mensen. Als een rechtssysteem de functie heeft om de maatschappij te doen functioneren, dan kan dat enkel wanneer de mensen zelf voelen dat ze rechtvaardig behandeld worden. Dus moet het concept rond rechtvaardigheid door hen zelf worden ontwikkeld.’

Ben en heer Read leken hier beide over na te denken – paps was al lang geleden afgehaakt en staaarde maar wat voor zich uit – totdat Ben zei: ‘En wat als de mensen niet hetzelfde beeld hebben van rechtvaardigheid? Dat iemand denkt dat rechtvaardigheid inhoudt dat hij meer rechten heeft omdat hij een belangrijker lid is, en de ander denkt dat iedereen gelijke rechten moet hebben?’

Elise had eigenlijk geen idee meer waarover ze nu discussieerden. *Je begint serieus je hand te overspelen, meid.* ‘Dan is rechtvaardigheid dat wat de meeste mensen rechtvaardig vinden.’

Tot haar verbazing knikte beide mannen.

‘De wijsheid van het volk.’

‘Een veelvoorkomende ideologie.’

‘Maar het kent zo zijn limieten.’

‘Inderdaad.’

‘Als het volk altijd gelijk had, dan zou de aarde nog altijd plat zijn en de zon rond de aarde draaien.’

‘Goed gezegd, Kwartiermeester.’

Elises avond werd gered toen heer Bellfast kwam aansluiten met Thomas in zijn kielzog. Na het uitwisselen van enkele traditionele complimenten slaagden Snelle en Elise erin om zich terug te trekken en aan te sluiten bij de overige leden van de Troep. Daar waren de gesprekken gelukkig een pak interessanter. Voordat Elise er erg in had, was de zon ondergegaan en was ‘fase twee’ aangebroken.

Het buffet werd geopend, en bedienden liepen af en aan tussen de vele tafeltjes die verspreid over het terras waren opgesteld. De muziek veranderde van stijl, al bleven de muzikanten rustige achtergrondnoten spelen, en voor een kort moment vergat Elise de aanwezigheid van de zeelui doordat de soirée verliep zoals alle voorgaande edities.

Dat veranderde toen de laatste desserts werden afgeruimd. De muziek stopte, en kapitein Konrad beklom het podium. Na een korte speech waarin hij de gouverneur bedankte voor diens gastvrijheid – niet alleen voor deze avond, maar ook voor de voorbije twee weken – kondigde hij het nieuwe orkest aan en nodigde hij alle gasten uit voor een dans.

Elise kwam met lichte tegenzin overeind. *Tijd voor ‘fase drie’.*

Onder het toeziend oog van Ommie werden de tafels al snel aan de kant gezet door de bedienden, en tegelijkertijd installeerde een achttal man van Konrads bemanning zich op het podium.

‘We starten,’ riep de kapitein, ‘met wat jullie allemaal lijken te kennen, namelijk met Barokke dans!’

Het was veruit de beste Barokke dansavond die Elise ooit had meegemaakt. Eigenlijk moest ze toegeven dat ze het best leuk vond, en al haar danslessen leken eindelijk hun vruchten af te werpen.

Het zeemansorkest orkest bleek zonder problemen de verschillende soorten muziek te kennen. Courante, Allemande, Sarabande, Gigue. Bourrée, Gavotte, Passepied. Alle grote dansstijlen passeerden.

De grootste verrassing van de avond was dat kapitein Konrad zelf de meest virtuoze danser bleek te zijn. Al gauw onderscheidde hij zich als een weergaloos begeleider die zijn partners met flitsende moves doorheen de storm van dansparen leidde alsof hij nooit iets anders had gedaan. Hij kreeg dan ook steeds meer kandidaat-partners, en gelach en gegiechel klonk telkens wanneer hij iemand uitkoos.

Elise danste ditmaal niet met de zeelieden. Behalve Konrad danste er eigenlijk helemaal niemand van de zeelui mee. In plaats daarvan danste Elise met de personen waarmee ze geacht werd te dansen: tweemaal met paps, wiens pas houterig, maar correct was, éénmaal met Dikke, die volledig naast de maat bewoog en zich daar zelf niet bewust van leek te zijn, eveneens éénmaal met Pudding, die ondanks zijn forse gestalte vrij gracieus bewoog, en tweemaal met Jager. In tegenstelling tot de anderen had David altijd graag gedanst, en het was duidelijk te zien dat hij er tamelijk wat uren per week voor uittrok.

Ook danste Elise telkens éénmaal met meester Richard en meester Felix. De eerste bleek aardig te kunnen dansen, de laatste was zowaar nog houteriger dan paps, al had hij zijn oude leeftijd als excuus. Niettemin lieten beide heren zien dat ook zij wel degelijk kennis hadden van de moderne dansen die men – zo had Elise toch gehoord – elke avond aan het hof in Versailles opvoerden.

O! En Elise danste driemaal met Thomas. *Lieve, onhandige Thomas.*

Was het echt zoals Ben het had gezegd? Wist iedereen in het dorp wat er gaande was tussen de oudste zoon van heer Bellfast en de jongste telg van de Rogers? Elise had altijd gedacht dat het slechts een onbeduidend fenomeen was geweest binnen de Troep.

Je bent een naïef kind, Elise Rogers. Dat was de gedachte die er door haar heen was geschoten toen Snelle zijn bijnaam alle eer had aangedaan en haar als allereerste ten dans had gevraagd zodra Konrad de eerste dans had aangekondigd.

Net zoals de vorige keer was het begin ongemakkelijk. Ze starden elkaar wat aan zonder dat er iets gezegd werd. *Zeg iets, idiote meid!* Hoe kon het toch dat Elise urenlang met Thomas kon praten wanneer er iemand anders bij zat, maar dat ze geen woord wist uit te brengen nu ze slechts met hun getweeën waren?

Zeg. Iets.

Op het moment dat Elise eindelijk de moed had gevonden om iets te zeggen, was de muziek begonnen. Thomas voerde haar mee op de tonen van een courante dans, en meteen verdween Elises ongemak.

De tweede keer dat ze samen dansten, speelde het zeemansorkest een gavotte. Op dat moment was Elise al voldoende in haar element geweest om zonder aarzelen zijn uitgestoken hand te pakken en een treiterende opmerking te maken toen hij tegenover haar ging staan in de eerste positie.

Hun derde dans was tevens ook de laatste dans in het Barokke thema. Dat was waarschijnlijk ook waarom Snelle plots weer naast haar verscheen toen Konrad dit bekendmaakte.

Dat was ik Ben nog vergeten te vertellen. Waarom we Thomas 'Snelle' noemen, Elise kon niet echt goed plaatsen waarom die gedachte opeens in haar opkwam, maar daar maakte ze zich niet druk over. Omdat Thomas altijd als eerste in de rij staat wanneer hij profijt denkt te behalen en altijd als eerste verdwijnt zodra hij zich problemen op de hals haalt.

Ondanks alles kon Elise niet ontkennen dat ze nogal in de wolken was bij het aflopen van hun laatste Barokke dans.

Er werd een pauze ingelast waarin de muzikanten terugvielen op hun rustige melodieën die ook tijdens het diner hadden geklonken. Thomas begeleidde Elise de kring uit, leek iets te willen zeggen, kreeg plots een verschrikte uitdrukking op zijn gezicht, en maakte zich uit de voeten met het onsamenvhangende excuus dat hij “even iets moest gaan doen”.

Elise stond enkele seconden verdoemd te kijken hoe Thomas opging in de menigte, totdat ze een stem achter haar hoorde.

‘Mijn liefste, je zag er wonderbaarlijk fantastisch uit bij die laatste dans!’

Bij het omdraaien zag Elise hoe paps’ stralende gezichtsuitdrukking langzaam veranderde in verwarring. ‘Maar asjemenou! Ik zou gezworen hebben dat ik de jongeheer Belfast zonet nog bij je had gezien!’

Gadver, Snelle, een vijfjarige kleuter heeft zowaar nog meer moed dan jij! Elise zuchtte inwendig. Het was een nieuwe daad die ze konden toevoegen aan het lange lijstje van Snelles ‘snelle’ prestaties.

Elise toonde haar beste glimlach in de hoop haar vader snel van het onderwerp af te brengen.

‘Hij moest iets gaan doen, geloof ik.’

‘Dat moet dan iets belangrijks geweest zijn, als het hem weg kon krijgen van mijn dochters zijde.’

Elise had haar vaders knipoog en elleboogstoot niet nodig om te weten waarop hij hintte. *Oh nee paps, wij gaan zó niet dit gesprek hebben! Niet nu! Niet hier!*

Paps leek andere gedachten te hebben. ‘Over Thomas gesproken, ik zag dat jullie ook heel wat plezier hadden tijdens de gavotte.’ Haar vader keek Elise vol verwachting aan.

Shit. Paps had haar dus in het oog gehouden.

‘Ik heb er ook plezier in, paps.’ *Leid hem af, meid.* ‘Het is dan ook een pracht van een avond! En de muziek die deze zeelui spelen is zo meeslepend!’

Elise deed haar uiterste best om overtuigend enthousiast over te komen zonder dat het duidelijk zou zijn dat ze de kwestie Thomas negeerde, en vond uiteindelijk een reddingsboei doordat er een bijzondere bekende opdook uit de menigte. *Perfect.* Elise verhief haar stem een beetje. ‘En dan te denken dat de dirigent van deze magische avond ook nog eens de beste danser blijkt te zijn!’

Achter haar vader draaide de voorbijlopende zeekapitein zich wat verbaasd om. ‘Oh maar, u doet me blozen met uw lieve woorden, Juffrouw Rogers.’

Ook paps draaide zich om, uit zijn lood geslagen door deze plotse wending.

Goed. Elise geloofde dat een extra duwtje wel voldoende moest zijn. ‘Maar het is waar,’ zei ze, ‘en mijn vader heeft me altijd verteld dat je nooit schuw mag zijn om complimenten aan te bieden, zeker niet als ze zo terecht zijn als hier nu het geval is.’

De kapitein leek iets te willen zeggen, maar Elise drukte nog even door. ‘Vertel eens, Kapitein, waar hebt u zo leren dansen?’

Kapitein Konrad was duidelijk in zijn element met deze woorden, al speelde hij met een niet al te overtuigende bescheidenheid de rol van een beleefde gast: ‘Oh, maar! U geeft me werkelijk te veel eer! Het dansen is gewoon een kleine hobby van mij, waarvoor ik enkele jaren geleden wat lessen heb uitgetrokken.’

‘Nonsens,’ kwam paps tussenbeide, ‘u bent werkelijk een talent, Kapitein! U gaat me toch niet wijsmaken dat u dit slechts tussen twee zeiltochtjes door hebt geleerd?’

Elise sloeg een zucht van opluchting. *Gevaar afgeweerd*. De aandacht van haar vaders leek zich te hebben verplaatst naar de kapitein van de Oude Eik.

‘De gouverneur heeft gelijk,’ riep een stem naast Elise. ‘Zulk gracieuze bewegingen moet u toch wel degelijk geleerd hebben binnen de hogere kringen!’

De stem hoorde bij vrouwe Bellfast, die met nauwelijks verholten enthousiasme naar de kapitein staarde. ‘Vertel eens, Kapitein, hebt u ooit dansfeesten bijgewoond in Londen?’

‘Dat moet wel!’ Ook vrouwe Lowtide had klaarblijkelijk staan luistervinken, en betrok ook meteen haar oudste dochter en Bea Read – Jeremy’s oudere zus – in de conversatie. ‘Ik heb gehoord dat zulke gracieuze bewegingen nergens anders aangeleerd worden!’

Elise realiseerde zich dat ze zich opeens te midden van een groepje omstaanders bevond die als een toom kippen naar de pluimen van de haan kwamen kijken.

Tijd om er vanonder te muizen.

Helaas had Elise het enthousiasme van de menigte onderschat. Ze vond geen moment om een passend excuus te mompelen voordat ze ervandoor kon gaan. Daardoor werd Elise gedwongen om te luisteren naar de kapitein, die geheel op zijn eigen wijze een verhaal begon te orenen over zijn avonturen in Londen.

Na de pauze – en nadat kapitein Konrad zich had weten te verlossen van zijn enthousiast luisterpubliek – begon het dansen opnieuw. Alleen was het nu niet langer Barokke stijl.

‘Vanavond,’ zo zei Konrad, ‘reizen we de wereld af met dans en muziek afkomstig vanuit alle continenten! We steken van wal in Londen, en gebruiken de zuidwesterwind om de Noord- en Oostzee over te steken. Vervolgens varen we naar het hart van het Zweedse rijk, waar we in Stockholm aan land gaan.’

Het orkest begon te spelen, en de dans begon. De zeelieden gebruikten een gelijkaardig patroon als bij hun vorige avondfeest en deden de eerste dans voor, waarna ze op het tweede nummer vrijwilligers uit het publiek begonnen te begeleiden. Aangezien er ditmaal beduidend minder volk aanwezig was, – enkel de adellijke huizen en enkele vooraanstaande figuren uit Jamestown waren vanavond uitgenodigd – stond bijna iedereen hierdoor al gauw terug op de dansvloer.

Elise hield zich samen met de Troep nog even afzijdig en keek van op een afstandje naar het gedraai.

‘Kijk naar Tilly,’ zei Mary tegen haar jongste zus terwijl ze naar hun oudere zus wees, ‘ze is helemaal in de wolken van de kapitein!’

Elise zag inderdaad dat Courtilly met een grote lach op haar gezicht werd rondgedraaid door Konrad.

‘Als dat maar geen ruzie oplevert straks met James.’

‘Pfuh,’ antwoordde Teresa, ‘James zou nog niet eens zijn mond durven opentrekken als Tilly met een andere vrijer in bed werd gevonden.’

David begon te grommen. ‘Opgepast, Terry, want ik pik het niet dat je m’n broer zo beledigt.’

‘Het is toch waar?’

‘Nietes.’

‘Welles.’

‘Och, houd toch op met jullie gekibbel en zoek een kamer!’

Teresa werd vuurrood door de opmerking van haar zus. ‘Bemoei je er niet mee, trut.’

Mary nam niet eens de moeite om te antwoorden.

Elise keek naar David, die zowaar nog roder geworden was dan Terry. Het was duidelijk dat Jager heel uitdrukkelijk vermeed om Teresa aan te kijken.

O mijn god! Met een schok realiseerde Elise zich wat er gaande was. *Ze vinden elkaar leuk! Waarom heb ik dat nooit eerder opgemerkt?* Meteen erna beseftte Elise dat Mary – alwetende Mary-Anne Lowtide – het natuurlijk wél al wist, en ook precies daarom deze opmerking had gemaakt.

Is dat hoe ik me gedraag rond Thomas? Teresa had zich ostentatief van David weggedraaid, maar de rode kleur op haar gezicht was nog lang niet weggetrokken.

Mary leek zich niets van de ongemakkelijke situatie aan te trekken en wees enthousiast naar iemand in de menigte. ‘Hey Dikke, je mama is weer aan het dansen met die Spanjaard! Oh, maar wat beweegt ze mooi!’

George – die naast van zichzelf ook nogal vol van zijn moeder was – zei: ‘Natuurlijk doet ze dat. Mama zegt altijd dat zij en papa het beste danskoppel waren van hun tijd.’

Jammer dan dat niets van dat talent terug te vinden is in hun zoon.

‘Mama heeft ooit eens verteld dat zij en papa...’

Mary’s kreetje onderbrak Georges verhaal. ‘Oh kijk, Elly! Daar is die favoriete meester van je! En hij danst met je zus, zowaar!’

Ach, houd toch die grote bek van je!

‘Dansen jullie ook zo op jullie dates?’

Heel grappig... ‘Je tettert als een jaloerse trien.’

Elises toon was venijniger dan ze had bedoeld, maar daaraan leek Mary zich niet te storen. ‘Och, maak je maar geen zorgen, kind. Hij is mijn type niet. En daarbij,’ Mary zwaaide achteloos met haar haar, ‘ik spendeer alleen tijd met veel gesofisticeerdere mannen.’

Elise moest zich inhouden om niet te snuiven. *Straks geloof je je leugens nog zelf.*

De muziek verstomde en de dans kwam ten einde. Elise zag hoe Ben – Benjamin – haar zus verliet, hun kant op keek, iets zei tegen enkele zeelieden, en op hen afstapte met de zeelieden in zijn zog.

Oh shit.

Mary had het natuurlijk ook allemaal in de mot. ‘Kijk eens aan, Elly!’ taterde ze. ‘Het ziet ernaar uit dat je meester gelooft dat het tijd is voor een nieuwe les!’

Het was moeilijk om de afkeurende blik van Thomas te negeren, en Elise zei: ‘Och, houd toch op.’

Mary liet een misprijzende “Pfuh” horen, maar ze had geen tijd om iets terug te zeggen voordat Ben binnen gehoorsafstand was.

Ga terug, Ben. Bemoei je hier niet mee. Maar Ben liep niet terug. Opeens was Elise zich er bewust van hoe Thomas achter haar verschoof en iets mompelde – wat, dat kon ze niet verstaan – terwijl Ben vlak voor hen tot stilstand kwam. En zich tot Mary richtte om haar ten dans te vragen.

Elise had gedanst met een oudere zeeman waarvan ze de naam half vergeten was. *Marios. Of Marcus. Iets met Mar.* Daarna had ze gedanst met James Dawson. Daarmee was de Zweedse stijl afgelopen, en waren de Russische stijl, de Ottomaanse stijl en de Oost-Indische stijl gevolgd. Tot driemaal toe had Elise gedanst met zeelieden die ze niet kende. Daarna ook nog eens met heer Read, meester Richard en paps. Na een korte pauze was de dansavond verdergezet met de Chinese stijl, de Japanse stijl en de Indonesische stijl, waarna er opnieuw een

pauze was ingelast die werd gevolgd door een ontdekking van de West-Indische en de Amerikaanse stijl.

Het was fascinerend om te zien hoe de Hollandse kooplieden moeiteloos wisselden tussen verschillende stijlen. In het orkest werden de muzikanten continu afgelost, totdat het leek of iedereen een muziekinstrument had bespeeld. Op de dansvloer waren er enkelingen – zoals kapitein Konrad – die schijnbaar iedere dansstijl aankonden zonder dat ze betrappt konden worden op foutjes. Anderen wisselden elkaar af in hun rol als begeleider en hielden zich daarna afzijdig, waarbij ze zich op een discrete afstand terugtrokken zodat ze zich niet zouden mengen onder de gasten.

Elise had bij iedere stijl minimaal éénmaal meegedanst, quasi altijd eerst onder begeleiding van de zeelieden en vervolgens met iemand van op het eiland. Ze had lang niet kunnen onthouden met wie van de kooplieden ze nu allemaal had gedanst, maar geen enkele keer was het Ben geweest. Die had na Mary – wiens gezicht trouwens knalrood was uitgeslagen zodra hun dans over was geweest, en die voor de rest van de avond nog maar weinig treiterende opmerkingen had gemaakt – ook nog met Teresa, Elisabeth en George – er waren nu eenmaal meer mannen dan vrouwen onder de begeleiders – gedanst.

Het orkest speelde nog een laatste noot, en daarmee kwam er een einde aan de Amerikaanse stijl. Konrad betrad opnieuw het podium: ‘Nu we onze wereldreis hebben afgesloten, varen we terug naar huis, kruiselings tegen de passaatwinden in, totdat we terug de Thames zullen opdraaien en voet aan vaste grond zullen zetten aan de Londense dokken.’

Er klonk een zucht van teleurstelling vanuit het publiek, al zag Elise aan de gezichten dat iedereen zich behoorlijk had uitgeput tijdens hun wereldreis.

Dat was het dan. En Ben heeft niet één keer met me gedanst. Elise voelde zich tegelijkertijd opgelucht en geïrriteerd door die gedachte.

‘Maar,’ ging de kapitein verder, ‘voordat we weer aan wal gaan, dansen we nog één laatste keer op het dek van ons schip.’ Kapitein Konrad liet een stilte vallen om de kreetjes en het applaus te laten uitsterven voordat hij verderging: ‘Op een schip is helaas geen plaats voor uitvoerig gedraai en gezwier. Daarom houden we het bij een sobere, voor sommigen een meer intiemere dans. Eéntje waarbij je meedeint met de golven, op een rustige begeleiding zodat je het water hoort kabbelen, het schip hoort kraken en de zeemeeuwen hoort kraaien.’

Kapitein Konrad maakte een uitnodigend gebaar naar het publiek, en alle aanwezige zeelieden die niet achter een trombone, fluit, of trommel zaten, liepen op hen af.

‘Goede mannen, lieve vrouwen, mag ik u meteen uitnodigen voor onze laatste dansstijl van vanavond: de trage dans!’

De trage dans? Daar had Elise nog nooit van gehoord. Nieuwsgierig keek ze toe hoe de aanwezigen – die lichtjes verbaasd reageerden nu ze geen voorbeeld kregen tijdens de eerste dans – langzaamaan ingingen op de uitnodigingen van de bemanning, terwijl het orkest op een traag tempo enkele zachte, bijna zwevende melodieën begon te spelen.

‘Je bent makkelijk te besluipen, Juffrouw Rogers.’

Fuck. Elise wist al wie er achter haar stond voordat ze zich abrupt omdraaide. Ben keek naar haar met die half scheve glimlach van hem.

Even wist Elise niet wat te zeggen, maar Ben loste dat probleem op door haar voor te zijn. ‘Mag ik deze dans van u?’

Nee. Ze zei het niet, maar nam in plaats daarvan zijn uitgestoken hand vast. In stilte liepen ze naar de dansvloer, waar al een groot gedeelte stond te...

Is dat een dans?

Overall hadden de mannen – of in het geval van een mannelijk duo: de zeelieden – hun ene hand rond de middel van hun partner, terwijl hun andere hand die van de ander vasthield.

Dit is uiterst ongepast!

Overall klonken verbaasde kreetjes en werd er ongemakkelijk gegiecheld, maar niemand leek terug te deinzen van deze uiterst intieme dansvorm.

Elise werd uit haar gedachten getrokken toen Ben vlak voor haar kwam staan en zo haar gezichtsveld blokkeerde. Elise voelde zijn arm in haar zij, en bijna liet ze een kreetje horen, maar ze beet op haar tong.

Doe niet zo idioot, hij gaat je hier niet te schande zetten!

‘Leg je hand op mijn schouder.’

Elise aarzelde maar even voordat ze hem gehoorzaamde.

‘Volg nu maar gewoon mijn leiding, het stelt niet veel voor, gewoon een paar passen heen en weer.’

Het duo begon aan hun dans, waarbij ze ritmisch heen-en-weer bewogen op de trage melodie. Het was inderdaad niet moeilijk, en al snel was Elise over haar initiële ongemak heen. *Al staat hij nog steeds verdomd dicht bij me.*

‘Ben je weer kwaad op me?’

Die vraag kwam vrij onverwacht. Elise keek naar Ben, maar diens blik was op een punt over haar rechterschouder gericht. ‘Waarom zou ik kwaad op je zijn?’

‘Weet ik veel, je hebt nog geen woord gezegd.’

Verdomme, da's waar. ‘Ik... ik ben gewoon wat verrast.’

Ze zag hem begrijpend knikken. ‘Deze dans heeft inderdaad dat effect op sommigen.’

Eh...dat is niet wat ik bedoel.

Elise was verrast dat Ben haar heel de avond had gemeden en nu opeens toch op haar af was gekomen, maar dat durfde ze hem niet te vertellen.

Tijd voor een ander onderwerp. ‘Ik wist niet dat je kon dansen.’

Er verscheen een spottende glimlach op zijn gezicht. ‘Ben ik dan zó onzichtbaar geweest deze avond?’

Eh... dat is ook niet wat ik bedoel. ‘Ik bedoel: vóór vanavond. Ik heb je niet zien dansen op het avondfeest vorige week.’

Ben snoof. ‘Ik moest wachtlopen op het schip. Die verdomde Marios had het laatste lange strootje getrokken.’

‘Wacht lopen? Jij?’

‘Wat is daar nu mis mee?’

‘Gewoon... ik dacht dat de kwartiermeester zich niet verlaagde tot zulke eenvoudige taken.’

‘Ha!’

Ben keek haar even aan voordat hij zijn blik weer verplaatste over haar schouder. ‘Kijk naar rechts langs onze handen of naar links over mijn schouder, het is ongeleefd om je partner aan te kijken.’

‘Waarom?’

‘Geen idee, dat zijn de regels. Ik geloof dat de adel de korte afstand tussen elkaar pas ongehoord vindt wanneer ze die ook daadwerkelijk zelf zien. Door hun partner niet aan te kijken, proberen ze zich wijs te maken dat er helemaal niets aan de hand is.’

Niets aan de hand? ‘De adel? Ik dacht dat dit een dans van de zeelui was?’

Ben snoof. ‘Geloof niet alles wat de kapitein zegt. Een behoorlijk gedeelte zijn verzinsels van de bovenste plank waarmee hij zijn publiek laat dromen van een romantisch verhaal. En daarbij: zie je ons zo dansen op de Oude Eik?’

Even kwam er een beeld bij Elise op van de gehele bemanning die hand in hand met elkaar ronddraaide. Ze moest erom lachen.

‘Is dat grappig?’

‘Een beetje.’

‘Mooi zo.’

Ze dansten een tijdje verder, totdat Ben besloot dat er wat meer uitdaging in mocht zitten. ‘Ik ga je een pirouette laten uitvoeren. Gewoon rustig rond je rechtervoet draaien terwijl je me even loslaat. Goed.’

Stelselmatig bouwde hij de moeilijkheidsgraad van haar bewegingen op. Met zijn handen leidde hij haar altijd naar de juiste richting. Na een zwier gevolgd door een dubbele gekruiste pirouette begon Elise er zowaar plezier in te krijgen.

‘Ben?’

‘Uhu.’

‘Meen je het dat Konrad soms zomaar wat zevert?’

‘Nooit zomaar. Altijd met een goed doordachte reden.’

‘Werkelijk?’

‘Aye.’

‘Dus dat verhaal op de eerste avond... Dat van die gouden tempel... Was dat gelogen?’

Elise zag Ben glimlachen – ze sloeg zijn advies dat ze hem niet mocht aankijken telkens in de wind.

‘Misschien.’

‘Waarom?’

‘Zodat het verhaal je zou bijblijven.’

Wat bedoelt hij daar nu weer mee? ‘Waarom?’

‘Als het verhaal je bijblijft, dan is de kans ook groter dat de verteller je bijblijft. Een indruk nalaten is altijd een pluspunt voor een koopman, zeker als de concurrentie talrijk is.’

‘Maar wat is zo’n indruk waard als zijn leugens uitkomen?’

Ben keek haar aan en zei deze keer niets over de regels van het wegstijgen. In plaats daarvan zei hij op een serieuze toon: ‘Het is niet echt liegen. Ik bedoel

maar, hij liegt niet met de bedoeling om te bedriegen en op te lichten. Konrad moet zowaar de eerlijkste kapitein zijn die ik ooit ben tegengekomen. Hij heeft gewoon het talent om een verhaal wat... aan te passen. Om wat te overdrijven met de feiten, zodat zijn luisterpubliek het zich allemaal wat extravaganter kan voorstellen. Zodat ze geïnspireerd of misschien wel gepassioneerd raken door zijn woorden. Zodat de mensen sneller worden aangezet om initiatief te nemen. Om opener te staan tot handel en discussie.'

Elise dacht aan de verschillende keren dat ze Konrad had horen spreken en hoe diens luisteraars altijd door hem geïnspireerd waren geraakt. Het had geleid tot een gesprek met paps, een handelsverdrag, en een dorp vol vrolijke en bereidwillige klanten om mee te handelen.

Voor het eerst leek Elise de spanwijdte te beseffen van Konrads woorden die avond in de Korte Nacht.

'Als die tempel niet van goud was, waaruit bestond die dan wel?

Bens aarzelde: 'Oké, die tempel was een leugen.'

'Dude.'

'Hey, dat is toch niet mijn schuld?'

'Waarom zei hij dat dan?'

'Geen idee. Hij raakte waarschijnlijk wat in zijn element toen jullie ons bleven aanstaren als een groep kleine kinderen die voor het eerst een olifant te zien krijgt. De waarheid is dat hij nooit die jungle is ingetrokken. En maar goed ook, want zowat alles wat daar beweegt, wil je doden.'

'Een groep kleine kinderen?'

'Uhu.'

'Fuck you.'

'Ah, heel volwassen. En kijk me niet aan, dat is ongeleefd.'

De dans kwam tot z'n einde. Met een laatste zwier boog Ben voor haar en drukte hij een kus op haar hand. Elise zou zich ongemakkelijk hebben gevoeld als ze niet doorhad dat al de zeelieden exact hetzelfde deden.

Daarna gaf Ben haar een knipoog: 'Geniet van de rest van je avond, Elly. En gedraag je zo dadelijk, want hij voelt zich zo al ongemakkelijk genoeg.'

Wat? Wie?

Ben liep weg voordat Elise iets terug kon zeggen.

Wie voelt zich ongemakkelijk?

Elise bleef toekijken hoe Ben wat verderop Esmiralda op de schouder tikte, iets tegen diens partner zei, en met zijn duim over zijn schouders naar haar wees.

Wat ben je... Oh.

Ben vertrok met Esmiralda, waardoor Elise voor het eerst een blik kon werpen op de jongeman met wie hij zonet had staan praten. De seconden leken tergend langzaam voorbij te glijden terwijl Thomas naderde.

‘Eum, Ben zei dat euh... Ik bedoel, zou je misschien, euh...

Oh Thomas.

Elise liet hem niet uitspreken en greep Snelles half uitgestoken hand.

‘Graag.’

De laatste dans van de avond was voor Elise tevens de mooiste.

Ludwig Vogt

‘Is iedereen aan boord?’

‘Aye, Kwartiermeester.’

‘Goed. Eyo! Iedereen op dek!’

Ludwig stond op het achterdek van de Oude Eik terwijl het order werd doorgegeven. Op gedempte toon klonken er voetstappen van mannen die vanuit de buik van de Hollandse fluit verschenen.

‘Goed!’ zei Ludwig zodra iedereen op het hoofddek stond. ‘Eerst en vooral wil ik jullie allemaal bedanken voor de geweldige inspanningen die er vandaag weer zijn geleverd. Esmiralda, Salvadore, jullie waren weergaloos op de dansvloer! Dieter, Léon, Xavier, Liam en Beau, fantastische muziekperformance! En Rick! Je hebt jezelf weer eens overtroffen met je vioolsolo’s!’

Ludwig wreef even in zijn handen voor hij verderging: ‘Gut. Zoals jullie waarschijnlijk al wel hebben gemerkt, beginnen de grote vissen stilaan toe te happen. We hebben vanavond enkele veelbelovende deuren geopend naar nieuwe pistes om de komende dagen te bewandelen.’

Ludwig liet zijn analytische blik over de gezichten van zijn mannen glijden. ‘Ik vertrouw er dus op dat jullie nog even zullen weerstaan aan de talloze verleidingen hier op dit eiland, en dat jullie jezelf nog even in de hand kunnen houden. De bal is aan het rollen, en als alles volgens plan verloopt, dan keren we binnen een week huiswaarts met driemaal zo veel goud als we de rest van dit verdomde boerenjaar al hebben verdiend!’

Dat leverde wat bemoedigend gelach en gejuich op.

‘Daarom,’ ging Ludwig verder, ‘is het tijd voor een toast.’

De mannen – die de toast al hadden voelen aankomen – pakten hun zakken, flessen en flacons drank en staken die samen met hem de lucht in.

‘Een toast! Op de Oude Eik en haar crew! Op de community die we hier hebben uitgebouwd! Een toast op ieder van jullie! Ik zou me geen betere lieden kunnen voorstellen om de zeven zeeën mee te bezeilen! Prost!’

Uit een dikke honderd monden klonk een toast terug. Ludwigs keel kriebelde terwijl hij zijn brandewijn achteroversloeg.

Bah! Verschrikkelijk slecht spul! Hij liet het niet merken.

‘En dan nu in de matten! Morgen wordt opnieuw een lange dag! Logan, verdeel de wachtposten!’

De mannen lieten nog enkele goedkeurende kreten horen voordat iedereen zich in een georganiseerde chaos naar z’n slaapplek begaf.

De kapitein van de Oude Eik trok zich met zijn kwartiermeester terug in de kapiteinshut. Ludwig zette zich achter het kleine bureautje en wierp een vluchtige blik op het grootboek dat voor hem openlag. De letters in zijn zorgvuldig handschrift dansten in de gloed van de enige lantaarn in het vertrek.

Ik moet de orders van vandaag nog bijwerken. Zowel de echte, als de vervalste. Aber gut: dat zijn zorgen voor morgen.

Ludwig draaide zich om en keek naar de jongen die door het kleine patrijspoortje naar de nederzetting van Jamestown keek. Hoewel het derde uur al gepasseerd was, wist Ludwig dat zijn voormalige pupil nog lang niet zou gaan slapen.

Waar denk je aan, fiston? Ludwig kende zijn kameraad al lang genoeg om te weten dat hij nooit een antwoord op die vraag zou krijgen als hij die direct stelde. *Maar er zijn andere manieren.*

‘Een interessant volkje, nietwaar?’

Ludwig hield de knul scherp in de gaten, maar die reageerde niet.

Dus dat is het niet. Toch ging Ludwig nog even door. ‘Weet je? Op één of andere manier doet het me hier denken aan onze thuishaven.’

Nog altijd geen beweging, maar wel een antwoord.

‘Werkelijk?’

‘Jazeker.’

‘En waarom dat?’

Dus dat is het ook niet. Hmm... Ludwig merkte dat hij gesticuleerde tijdens zijn relaas, ook al keek de jongen bij het patrijspoortje geen enkele keer om. ‘Ze

zijn onafhankelijk. Niet geconnecteerd. Ze leven in harmonie. Zonder invloed van buitenaf.'

'Dat is een manier om ernaar te kijken.'

'Zie jij het zo niet?'

'Nee.'

'Verklaar je nader.'

De jongen haalde zijn schouders op en bleef maar staren naar het dorp in de verte.

'Ze zijn achtergelaten. Vergeten door hun vorsers. Hun gouverneur is incompetent, hun leger ontoereikend. Ze zijn een overblijfsel van een kolonisatieperiode die alweer in de vergetelheid van de geschiedenis ligt. Daarbij: de vrede en veiligheid op dit eiland is slechts een illusie, dat heb je zelf ook wel gemerkt. Zelfs hier – op het einde van de wereld – speelt die idiote adel het Spel der Huizen. Heer Belfast wacht als een aasgier op de eerste de beste ramp om de gouverneur van zijn troon te stoten. Heer en vrouwe Dawson bidden om een misoogst zodat Huis Lowtide nog wat dieper in de schulden komt te zitten en ze hun landerijen moeten verkopen aan de Compagnie. Vrouwe Lowtide hoopt dan weer dat haar zuster morgen bezwijkt aan haar ziekte, aangezien de erfenis van vrouwe Evans de enige reddingsboei voor Huis Lowtide is om er financieel weer bovenop te komen. Dan moeten ze er wel nog voor zorgen dat die pummel van een George trouwt met Mary, maar goed, dat terzijde. Ondertussen zit heer Rogers als een debiel de poten van z'n eigen troon af te zagen vanwege z'n vruchteloze correspondentie met Londen. En naast dit alles heb je nog heer Read, en die man is nog de gevaarlijkste van hen allemaal! Terwijl de grote speelstukken elkaar opvreten, nadert de juristenpion onopgemerkt de overzijde van het bord, wachtend op het gouden moment om te transformeren in de machtigste speler van het spel.'

Ludwigs comrade tokkelde wat met zijn vingers op de houten muur. 'Dit eiland ligt op een onstabiel evenwichtspunt dat door de kleinste actie verstoord gaat worden, en ondertussen stoken wij her en der vuurtjes zodat we wat meer winst kunnen maken op het einde van de rit. Het zal niet lang duren voordat de boel hier ontploft, en dat bedoel ik letterlijk, als je ziet hoeveel ton buskruit we hier gaan verkopen.'

De jongen schudde zijn hoofd. ‘Nee. Deze plek lijkt in niets op onze thuisbasis.’

Ludwig perste zijn lippen op elkaar. *Zo jong, en toch zo harteloos.* Niet voor het eerst maakte hij zich zorgen om zijn oude beschermeling.

‘Dat zijn harde woorden, fiston.’

‘Hmm.’

‘En nogal een pessimistische kijk.’

‘Eerder een realistische.’

‘Misschien.’

Ludwig kraakte zijn vingers en dacht na. *Wat zit je toch dwars?* Er was een optie die nogal voor de hand lag. Eéntje waarover de mannen nu al dagen fluisterend praatten. *En je acties vanavond hebben het daar niet beter op gemaakt.*

Ludwig sloeg een inwendige zucht. *Laten we dit dan maar achter de rug hebben.* ‘Fiston, je hebt waarschijnlijk wel gehoord dat de mannen over je praten.’ *Kneep je zonet in je handen? Was dat een bewuste, of onbewuste reactie?*

‘Dat was te verwachten.’

Ludwig aarzelde heel even voordat hij doorvroeg. ‘Ze is mooi, nietwaar?’

‘Zeker.’

‘Ze doet me wat denken aan de Engel.’

Deze keer was er geen twijfel aan: de knuls arm verkrampste.

‘Ze is helemaal niet zoals Florence.’

Ludwig stond op. ‘Fiston...’

Zijn gesprekspartner onderbrak hem: ‘Het is niet Elise waar ik me zorgen om maak, Lud. Ze is knap, aye, en ze lijkt wat op Florence, maar daar houdt de vergelijking dan ook op. Ik kan het goed met haar vinden, maar ik ben niet geïnteresseerd in haar. Niet op die manier. Niet zoals de mannen fluisterend suggereren wanneer ze denken dat ik hen niet hoor.’

De knul sprak nog altijd op die koude, zachte toon van hem en had zich nog steeds niet omgedraaid. Ludwig twijfelde opnieuw even voordat hij de vraag stelde die tussen hen in leek te hangen.

‘Waarom spendeer je dan zo veel tijd met haar? Je hebt nog nooit zo veel tijd één op één met iemand doorgebracht.’ *Niet sinds Florence.*

Er klonk een zucht. ‘Omdat ze met een zwaard om kan, ouwe vriend. Ze is écht goed. Als ze de juiste training had gekregen, zou ze beter zijn geweest dan de Engel zelf! Hell! Ze leerde de honderd zwaardvormen in minder dan drie dagen! Beide partijen! Na één dag kon ze beter met twee zwaarden om dan ik na drie jaar!’

Ludwig was niet helemaal overtuigd. *Gaat het je daarom? Om de training van die meid?*

‘Fiston,’ zei Ludwig voorzichtig, ‘ze is de zus van Woodes Rogers.’

Deze keer draaide hij zich wel om, al bleef de gezichtsexpressie van Ludwigs voormalige pupil zoals gebruikelijk onpeilbaar. *Is dat spijt in je ogen? Of angst?*

‘Ik weet het,’ antwoordde de jongen. ‘Ik weet het. Maar het kan me niet schelen.’

De knul liep langs Ludwig heen en staarde naar een punt op de kaart die op de rand van het bureau lag uitgespreid. *Naar Skeletteneiland.* Ludwig verjoeg de beelden die zich in zijn hoofd begonnen af te spelen. Dit was absoluut geen moment om terug te denken aan dat afschuwelijke eiland.

‘Wat is het dan dat je wel iets kan schelen?’ Ludwig schrok van zijn eigen bitse toon. *Je bent moe, oude man.*

Zijn comrade bleef een lange tijd stil. Zó lang dat Ludwig niet meer verwachtte dat zijn voormalige pupil nog zou antwoorden. Hij vergistte zich.

‘Ik had een droom gisterennacht.’

Een droom?

‘Een droom waarin ik hier op het eiland woonde. Was opgegroeid. Een deel was van die verdomd verwende Troep. Het stelde niet veel voor. Ik herinner me er niet veel van. Maar die droom zorgde ervoor dat ik me vandaag voor het eerst in een hele, héle lange tijd heb afgevraagd hoe mijn leven er had kunnen uitzien. Als ik niet op zee was getrokken. Als ik...’

Hij maakte die zin niet af, maar Ludwig wist wat er had moeten komen. *Als ik een thuis had gehad. Een familie.*

Ludwig legde zijn hand op de knul z’n schouder. *We hebben allemaal zo van die dagen.*

De woorden kwamen niet. De waarheid was dat niemand ooit een leven had gekend dat ook maar in de buurt kon komen van dat van deze jonge knul die hier voor hem stond.

‘Het is niet mijn verleden dat me dwarszit. Ik geloof niet dat je ooit écht iets kan missen wat je nooit hebt gekend.’

De jongen draaide zich om en gaf een kneepje in Ludwigs hand. Op zijn gezicht stond een treurige glimlach. ‘Wat me dwarszit, is het besef dat we nooit zouden kunnen wonen op een plek als deze. Dat wij geen geluk of vrede zouden vinden op dit eiland, ondanks haar harmonie en disconnectie. Dat als we het tóch zouden proberen, de werkelijkheid ons op één of andere manier toch weer zou inhalen.’

De glimlach verdween. Ludwig merkte hoe de blik van z’n kameraad weer afdwaalde naar de nederzetting achter het patrijspoortje.

‘En dat we daarmee Ragnarok laten neerdalen op iedereen die zo onfortuinlijk is om zich op ons pad te bevinden.’